

Provareňá

Simona Votyová

PROVAŘENÁ

Provařená
Simona Votýková

BOURDON

Copyright © Simona Votyová, 2017
Czech edition © Bourdon, 2017

Sylvie

Jsem čerstvě rozvedená. Zní to hrozně, ale já si libuju. Udělala jsem tlustou čáru za svým životem a začínám nový. Mám co dohánět. Myslím si, že toho nechci zase tak moc. Jenom obyčejný život. Mám na čase, je mi osmatřicet. Pamatuju si, jak jsme si s Luckou jako třicetileté říkaly, že až nám bude čtyřicet, prostřelíme si hlavu. Před námi se už bude rýsovat silueta krchova, takže co jiného. Teď mám ale rozdílné plány. Chci se stát konečně mámou. Bez potenciálního otce na obzoru to je celkem velké sousto, ale věřím, že se mi to splní. Že mě v tom ten nahoře nenechá už víc koupat. Na dně jsem byla, a teď se odrážím. Teď budu létat. Konečně se dočkám. Člověk musí myslet hlavně pozitivně. Tak to píšou v chytrých knihách, kterých mám hromadu. Tak to říkala i psycholožka. Byla jsem u ní jednou, na další sezení jsem neměla peníze a vlastně ani chuť. Radši jsem se vybrečela u Lucky, mojí nejlepší kamarádky.

Mít manžela není nutně vstupenka do rodičovského světa, to jsem zjistila během posledních dvaceti let. Takže s tím, že momentálně žádného nemám, si hlavu nelámu. Teď bude líp, opakuju si jako mantru denně před zrcadlem. Vlastně teď už je líp.

Svého muže jsem milovala. Když byl romantik a nosil mi domů každý den kytky. Když sám vymaloval náš byt na modro, protože věděl, jak tu barvu zbožňuju. Když se kvůli mně naučil péct borůvkový koláč. Když se mnou jezdil na kole. Když domů přinesl zatoulané kotě. Když mě držel za ruku na pohřbu mé babičky a utíral mi slzy. Když mě držel za ruku a brečel se mnou, protože jsem porodila naše dítě mrtvé. Zase bulím. Ani už nevím, jestli kvůli miminku, nebo lásce, která nevydržela. Která praskla jako špinavá plodová voda a zažrala se do našich srdcí.

Svého manžela jsem nenáviděla. Když nám vypnuli elektřinu a žili jsme jen při svíčkách. Nebylo to ani trochu romantické. Byla mi zima. Když mi vybílil konto. Když nám do obýváku přistály šutry od lichvářů. Když nám exekutoři vzali střechu nad hlavou. Když jsem zjistila, že celý náš život naházeli do automatů. Prý výherních. Pro lásku to byla prohra.

Svého muže jsem milovala. Když jsem věřila, že to zvládneme. Společně. On se vyléčí a já nějak zařídím ostatní. Neklaplo to. Žádné „kdyby“ ani neexistuje, jsou to jen hloupá slova. Jenom výmluvy.

Po sedmi letech života s gamblerem jsem se tedy rozvedla. Bylo to rychlé. Neměli jsme nic. O všechno jsme přišli. O peníze, o lásku, o naději, o ideály i o děťátko.

Takže začínám znovu. Od nuly. Vlastně od mínusu. Daleko před startovní čarou. S hromadou půjček, ze kterých jsem lepila naše dluhy. V manželství je přece všechno společné. Pořádně jsem si to rozmyslela a propočítala. Měsíčně splácím na půjčkách deset tisíc. Dalších deset dám do nějakého podnájmu. Budu

žít jako člověk. Zhruba dva tisíce měsíčně musím splácet všem známým, od kterých jsme si napůjčovali. A zaplatím veškerý dluh na elektřině, aby mě vymazali z registru dlužníků. V tašce mi leží sto tisíc. Právě je jdu odevzdat na ČEZ. Aby mi už dali pokoj. Abych se mohla nadechnout a přiblížit se ke startovní čáře. Půjčila jsem si je od lichváře. Co jiného jsem měla dělat? Budu mu měsíčně splácet desítku celý rok. Má na to směnku. Přeplatím ho o dvacet tisíc, ale prý to je výhodné. Pro něj jistě... Musím vydělávat aspoň čtyřicet tisíc měsíčně, spíš o něco víc. Půjde to. Už roky mám dvě práce. Teď ale moje výplaty nespokne chamtivý chřtán zlověstně blikajícího automatu. Nebo výhružně zírajícího exekutora. Nespoknou je ani prosebné pomněnkové oči mého muže. To zvládnou. A pak za rok, až budu z nejhoršího venku, se začnu připravovat na možnost mít miminko. Nejsem naivní. Věřím v dobro. Co jiného mi zbývá? A člověk musí mít nějaký plán a rozvahu. Ne nadarmo jsem účetní.

Andělíčku, můj strážníčku, pomoz mi, prosím.

Kamila

Jsem fetačka. Zní to hrozně, a přesně takový to je. Mám na to ovšem papír. Je mou omluvou i výmluvou. Úmrtní list mé mámy. Bylo mi sedmnáct. Nikoho jiného jsem neměla. Jenom ji a ona mě. A pak ještě rakovinu. Nenáviděla jsem, co s mámou udělala. Nenáviděla jsem, jak máma vypadala. Jak jí pak už nebylo rozumět. Jak jí bolelo každé slovo a pohled na mě. Styděla jsem se za ni. Protože tohle nebyla moje máma. Vypadala jako zombie. Styděla jsem se za sebe, za svoje pocity. A tak jsem jenom kalila. Abych nemusela bejt doma. S ní. S rakovi-

nou. Abych svému otupělému mozku namluvila, že to bude dobrý. Ale nebude. Nikdy nemůže být dobrý, když vám umře máma. Vždycky to bolí, ať vám je deset nebo padesát. Protože to je máma. Člověk, kterej vás nejspíš miloval nejvíc na světě. Možná i víc, než kdy kdo bude. Mámy by měly být nesmrtelný. Když vám je sedmnáct, rve vám ta bolest všechny orgány z těla ven. Nejvíc srdce a mozek. Musela jsem je otupit. Tráva na to nestačila. Všichni se smáli, ale já ne. Jenom jsem poučila rudý oči. Aspoň nebylo poznat, že jsem furt ubulená. Aspoň to vypadalo, že jsem zhulená. Frajerka.

Mám kluka. Nikdy se mi nelíbilo, jak lidi vyprávěli o svém romantickým setkání. Přišlo mi to trapný. Teda aspoň ve filmech nebo v knížkách. Mně to nikdy nikdo nevyprávěl. Ani máma ne. Tátu jsme prostě neměly. Tečka. Já trapná nebyla. Já se se svým klukem seznámila na záchodcích v klubu, kde jsme si to hned rozdali. Datum si pamatuju přesně. Mám ho vytetovaný v mozku. Úmrtí mé mámy... Načasovala si to parádně. Čtrnáct dní před mými osmnáctinami. A tak jsem vkročila do dospělosti. Od té doby jsem s Morisem. Skoro čtyři roky. Nenávidím ho.

Byt, kterej jsem zdělila, mi sebrali. Udělala jsem z něho doupě smažek, a to se sousedům nelíbilo. Nejdřív mě litovali, ale moc dlouho jim to nevydrželo. Jejich soucit přehlušil pach moči a zvratků po chodbách od mých spolubydlících. Teď máme hnízdečko u jednoho kámoše. Nenávidím to tam. Stejně jako jsem nenáviděla svůj byt. Víc než moč tam páchla smrt. Byla zalezlá ve všech koutech. Do svého dětského pokoje jsem už nikdy nevstoupila. Dětství bylo pryč. Stejně jako máma.

Nenávidím svého kluka. Je to smažka. Smrdí a krade. Jako já. A udělal mi dítě. Můžu se stát mámou. Copak to svému dítěti můžu udělat? Aby mělo takovouhle mámu? Ještě je to jenom malej hrášek v mém břiše, ale už má zaděláno na pořadnej průser. To si přece nezaslouží.

Andělíčku, můj strážníčku, pomoz mi, prosím.

Kamila

Sedím na náměstí Republiky a supím. To znamená, že číhám jako sup na nějakou oběť. Dneska úplně sama. Moris se většinou ode mne nehne ani na krok.

„Musím tě chránit, prdelíno,“ říká mi. Ale spíš chce chránit všechno, co nakrademe. Aby měl na piko. A poslední dobou i na herák. Nic jinýho ho nezajímá. A abych měla na fet já, protože by nepřežil, kdybych se z toho vyhrabala a přestala bejt na něm závislá.

„Jsem jediný, co máš, uvědom si to,“ křičel na mě, když jsem brečela, že takhle žít nemůžu. Neřekla jsem mu, že to není pravda. Že jediný, co opravdu mám, se zahnízdilo v mém břiše někde pod piercingem.

„Slíbils mi, že toho necháme, že to zkusíme jako normální lidi,“ doufala jsem, že se v něm něco hne, když by teď mohl bejt tátou. I když o tom neví. Ale nějak jsem věřila, že to vycítí, že mu napoví srdce. Nenapovědělo.

„Ty si žiješ jako normální člověk! Chtěla bys radši hulit péra na hlaváku, krávo? Máš mi bejt vděčná, že se tak starám!“ řval. Podupával při tom vztekle nohou a vypadal jako skřet. Je jen o málo větší než já, a to je co říct, protože jsem dost mrňavá.

Když jdeme vedle sebe, zezadu vypadáme jako školáci. Zepředu je ten pohled horší. Dva pođobaný ksichty. Ten Morisův o hodně víc. A pravda, hulit péra nemusím. Cizím za peníze. Morisovi jo. Možná by v tom nebyl zas takovej rozdíl.

„Ty bys to dělat chtěla, vid? Ty bys klidně za prachy a peří udělala všechno! Jsi špinavá kurva, nic víc,“ vjel do něj vztek, jako už tolikrát předtím. Stihla jsem se schoulit, abych chránila hrášek. Kopanec dostala moje huba.

„To máš za to, že ji nedržíš,“ zasyčel a pak mě začal objímat.

„Vždyť přece víš, že tě miluju, prdelíno. Tak nezlob, jo?“ Vytrhla jsem se a poblila mu nohu. Nesnáším, když mi říká prdelíno. Žádnou prdel nemám. A mít bych chtěla. Nemám ani prsa. Jsem jenom kostra potažená kůží. Ke všemu odporně bíle posetá milionem pih. A milionem strupů, škrábanců, pupínků, modřin a vpichů.

„Jsi nechutná,“ procedil skrz odporně žlutý zuby. Ty na něm nenávidím nejvíc. Máma byla zubařka. Pak se poblil taky. „Asi jsem sežral něco blbýho,“ huhlal, i když jsme nic nejedli skoro dva dny. Možná i tři.

„Jdem si lehnout,“ zavelel a táhnul mě za ruku. Rozesmála jsem se na celý kolo. Bolavou tvář jsem vůbec nevnímala. Představila jsem si svoje bejvalý spolužáky, jak jim předvádím náš bejvák. „Tak tady máme ložnici,“ ukazovala bych pyšně do rohu se sloupanou plesnivou omítkou, ve kterým se válí spousta smradlavejch dek a hnijou odpadky.

„Gauč jsme taky měli, ale vyhodili jsme ho z okna, když jsme byli na dojezdu. A víte co? Brzy tu bude i dětskej pokojíček, hrášek dostane tu deku s medvídkem, kterou jsme našli nedávno u popelnice. Je parádní, co říkáte?“ Zalykala jsem se smíchy. Moris se schoulil do klubíčka a naříkal. Už mi ho dávno není ani

trochu líto. Pro mě jsou tyhle jeho stavy vstupenkou do jakési svobody. Bude totiž dlouho spát. Chvilí jsem se na něj dívala a přemýšlela, kdy ztratil veškerý svůj kouzlo.

A jak to, že jsem si toho nevšimla už dřív. Když jsem ho poznala, tak mi připomínal Frodo Pytlíka. Hobit s velkejma očima, ve kterejch jsem se utopila. Kudrny si ostříhal, když ho chytil rapl. Od té doby si holí hlavu žiletkou a vypadá jako kuželka. Kolikrát jsem si představovala, jak ho do tý trolí palice trefím obrovskou koulí.

„Hrášku, tak tohle jsou tvoji rodiče, super, co?“

Takže jsem si dovolila odejít bez Morise do centra. Nikdy dřív jsem to neudělala. Jeho rány strašně bolí. Ale hrášek mě posílil. Musí se přece něco stát. Ještě nejsem mrtvá. Ještě ve mně něco žije. Teď tu sedím schoulená do deky s medvídkem, v poblitým tričku, s nateklou hubou a mobilizuju mozek. Ten je už nastaven jen na dvě věci – ukrást prachy, mít perník. Bohužel ne ten sladkej, který pečou babičky. Stejně žádnou nemám. Vlastně mám, ale jako by nebyla. Bydlí v Kanadě. Nikdy jsme tam s mámou nebyly a ona přijela za námi asi dvakrát. Nikdy prej nepřekousla, že se máma vykašlala na školu a místo toho měla dítě. Mě. Ke všemu s klukem, kterej se na ni vykašlal. A tak se na ni vykašlala pro pořádek taky. Žádná kouzelná babička z pohádky. Sobecká baba. I máma tak o ní mluvila. Ne se mnou. Ale se svou kamarádkou. A ona se nikdy nedozvěděla, že si máma školu potom dodělala.

„Tohle ti, hrášku, neudělám.“

„Konečně uteč,“ řve na mě moje srdce plný strachu a paniky. Pumpuje tak rychle, až mám pocit, že mi snad vyletí z hrudního koše a rozplácne se o zem.

„Jasně, ale kam asi?“ mumlám si sama pro sebe. Nejspíš jsou nějaký azylový domy pro takový jako já. Pro zoufalkyně. Ale jak mám o nich vědět, když nemám internet ani mobil? Jak můžu jít k doktorovi, když nemám zaplacený zdravotní pojištění? Zase bulím. A dělá se mi hrozně špatně. Nevím, jestli za to může hrášek, nebo se už valí absták. Vlastně vím. Kéž by to byl hrášek. „Slečno, potřebujete pomoc?“ sklání se nade mnou nějaká žena. Její dlouhý vlasy cítím na své tváři. Dřepne si přede mne a otírá mi kapesníčkem slzy.

Podívám se na ni a snažím se usmát. Moc mi to nejde, přestože jsem skvělá herečka a dost dobře dokážu v lidech vzbuzovat soucit. Moris si libuje, jakej mám talent. Lidi mi peníze strkají sami. Jenže tohle je anděl. Nechci ho balamutit. Přeju si, aby mě objal. „Mami,“ zašeptám. Do prdele, ta ženská vypadá jako ona. Halucinace. To už znám. Mluví na mě, ale nevnímám, co říká. Kolébám se jenom na jejím konejšivým hlase.

„Mami, tak ty ses vrátila?“ chytnu ji za ruku. Kupodivu neucukne. Položí na zem kabelku a hladí mě po vlasech. Jsou fialový a nemyla jsem si je určitě měsíc. Nikdo mě po nich nehladil určitě dva roky. Moris to neumí. Jenom šuká. A to mu taky zrovna nejde.

„Šuká jako králík,“ vyleze mi z nateklý huby.

„Cože?“ podiví se žena. Pak dělá, že se přeslechla, a zase se ptá na to samý. Jestli chci pomoc. Mozek se zmobilizoval. Ruka šátrá. Peněženka. Obálka. Risknu to. Peněženku nechávám na pokoji.

„Ne, děkuju. Měli jsme narozeninovej večírek a já to přehnal, bude to dobrý,“ drmolím strašně rychle.

„Nemám zavolat rodičům? Aby pro tebe dojeli,“ stará se a tyká mi. Pořád vypadám podstatně mladší, než jsem. Beďary a váha

sotva čtyřicet tomu jediné nahrávají. Musím ukazovat občanku, i když si jdu koupit cigára.

„Ne, oni by se zlobili. Už pro mě jede kamarádka. Fakt budu dobrá, už mi je mnohem líp, děkuju. Jste hodná,“ říkám co nejpřesvědčivěji, ale cítím, jak se celá klepu.

„A co ta tvář?“ starostlivě vyzvídá. Krásně voní. Nadechnu se a zavřu oči. Chci se do té vůně celá ponořit.

„Upadla jsem na schodech... Nejsem zvyklá pít, chtěla jsem držet krok s kámošema. Měli jsme trávu, neměla jsem to dělat, ale budu dobrá,“ vyprávím jí se zavřenýma očima. Nadechnu se ještě jednou a pořádně zhluboka; přeju si, aby se mnou zůstala aspoň ta vůně. A taky si přeju, ať už ta ženská odejde. Opravdu je mámě podobná, nenamlouvám si to. Princezna Xena. Bojovnice. Tak jí všichni přezdívali. Nakonec ale svůj boj prohrála.

„Počkám tu s tebou, než ti přijede kamarádka, dobře?“ sedne si vedle mě. Na okamžik si představím, jaký by to bylo, kdyby to máma opravdu byla. Odtáhla by mě odsud a všechno zlý by pominulo. Čáry máry fuk. Nebo kdyby to byla aspoň kamarádka. Jenže není. Není to ani Xena bojovnice. Je to cizí ženská. Nejsem psycholog, ale je mi jasný, co by mi řekl. V každý černovlasý pětatřicátníci vidím prostě svoji matku.

„Opravdu nemusíte, copak jste se nikdy v mládí nezřídila? Fakt to bude dobrý, klidně jděte,“ odháním ji už poněkud nepříjemně jako otravný hmyz. Vstane a změří si mě pohledem. Mateřským. Možná má doma dceru v mém věku a jsou nejlepší kámošky. Přesně tak si ji představuju.

„Určitě?“ ptá se a změří si mě jasně modrýma očima. Je moc krásná. Oslňující. Už se na ni nechci dívat. Ať už konečně vypadne. „Jděte v klidu domů. Za svojí rodinou, mě nechte bejt,“ odpovídám a otáčím se od ní, aby konečně pochopila, že o její

pěči nestojím. Tyhle spořádaný ženský, který si masírujou ego, že udělaly dobrej skutek, ty mám nejradši. Už mě pěkně štve. „Tak dobře. Ať ti je brzo líp,“ pokrčí rameny a znovu mě pohladí. Chce se mi zase bulet, ale vydržím to. Ani se na ni neusměju. Skrz přimhouřený oči sleduji její vzdalující se záda. Ještě se na mě otočí a její květovaný šaty se zavlní ve větru, jako by mi mávaly. Odvrátím hlavu.

V průchodu starýho domu otvírám obálku. Modlím se, ať v ní jsou peníze, a ne nějaký doklady nebo papíry. Ať je tam aspoň dvojka. Podklesnou mi kolena. Panebože! Obálku okamžitě schovám pod tričko k hráškovi a zachvátí mě panika. Kam s tím mám jít? Moris by mi všechno vzal. Motá se mi hlava a krátí dech. Potřebuju dávku. Jinak nevymyslím nic. Andělíček mě vyslyšel! „Hrášku, myslím, že to zvládnem.“

Sylvie

Jednou jsem někde četla, že sebevrazi, co skáčou pod vlak, stojí na kolejích, a když se k nim blíží lokomotiva, roztáhnou ruce. Já to takhle neudělám. Skočím jednoduše z perónu. Jsem zvědavá, jestli se mi stačí před očima promítnout celý můj život. Sedím na lavičce na nádraží Klánovice. Pár mrtvých tu už taky pamatujou. Na chvíli zavřu oči a snažím se svůj život zrekapitulovat sama. V těch několika sekundách na to nebude určitě čas, i když to je nejspíš úplně jiná dimenze.

„Dětství bylo fajn,“ odříkávala bych psychologovi, u kterého bych měla teď nejspíš sedět. Jenže zadara by mě neposlouchal.

„Nejezdi do té Prahy,“ slzela máma, když jsem se v osmnácti

zamilovala do Radka a táhla se s batůžkem za ním. Vesnická naivní holka z Moravy.

„Semele tě to tam,“ strašil táta, který snad nikdy nevytáhnul paty z baráku. Pořád byl zalezlý ve svém truhlářství, kde vyráběl židle, police, stoly a kredence. Jako malá jsem to místo milovala. Vonělo to tam lesem a líbilo se mi, jak se tátovi vždycky napnuly svaly, když řezal na pile. Jenže Radkovy svaly byly velká konkurence. Zabloudil k nám s partou kámošů, když jeli na čundr. Právě jsem věšela prádlo na zahradě a najednou se nám přes plot drze vyhouplnul nějaký kluk a zazubil se:

„Krásná pradelenko, máte tu někde nějakou pěknou hospůdku?“ usmíval se a prohrábnul si rozčuchané vlasy, které mu padaly do očí. Cítila jsem, jak se mi hrne do hlavy krev. A jestli se polemizuje o tom, zda láska na první pohled existuje, nebo ne, tak já jsem jasným důkazem, že jo.

„Půjdu kus s váma a ukážu vám ji,“ slyšela jsem samu sebe a divila se, co mě to popadlo. Nikdy jsem nebyla ten typ, který by do něčeho skočil po hlavě. Vždycky jsem razila heslo: Dvakrát měř a jednou řež. Než jsem začala s někým chodit, sepsala jsem si pokaždé všechna pro a proti. S Radkem to bylo jinak. Po několika láhvích vína jsem se s ním vyspala na posedu u lesa. „Jsi jenom jeho další zářez na pařbě. Víš, kolik musí mít v Praze holek?“ kroutila hlavou Irena, které jsem se svěřila. Nemohla jsem to tutlat v sobě. Nikdy jsem neuměla mlčet. Stejně tak, jako mít nebo udržet tajemství. Jsem prostě drbna. Pravá vesnická drbna. „To mi nevádí. Konečně jsem měla orgasmus,“ chlubila jsem se a Irena jen vyvalila oči. Chtěla přesný popis toho, jaké to je, ale zmohla jsem se jen na jedno:

„Veliký!“ Holce stačí málo, aby se zabouchla. A ano – orgasmus je velká věc. Dost velká na to, aby vám zamotala hlavu.

A právě přesně kvůli tomu mi představa Radkových holek v Praze rvala srdce. Jenže on přijel. Hned další týden. Bez kámošů a se spacákem. Tři týdny nato jsme odjeli společně do naší metro-pole. Přece jsem ho nemohla nechat napospas těm pražským filfenám. Takový úlovek. Takové ternó.

„Nebyla to Praha, co mě semlela, maminko a tatínku.“ Mohla bych si říct o peníze jim, ale to nikdy neudělám. Když jsem byla těhotná, tak nám za všechno, co ušetřili, koupili garsonku. S Radkem nám ale nestačila, a tak jsme ji vyměnili za větší byt. „Miminko bude potřebovat vlastní pokojíček,“ vyprávěla jsem rodičům, kteří nedokázali pochopit, proč si bereme hypotéku. Ale vydělávali jsme oba celkem slušně. Navíc jsem si spočítala, že když půjde všechno tak, jak má, splatíme ji bez problémů za patnáct let. Takže kolem pětáctyřiceti budeme už bez dluhů. Dost jsem se přepočítala.

Jsem unavená. Přemýšlím o tom, jestli to bude bolet. Jestli policejní zpráva o mé smrti bude delší než ta o mých ukradených penězích. Jestli budou policajti taky tak neteční. Máma s tátou z toho budou samozřejmě totálně v prdeli... Mrzí mě, že jsem je zklamala. Měli mít ještě jedno dítě, aby na něj mohli být pyšní. Aby se o ně na stará kolena postaralo. Já to holt nezvládla. Ale už se nelituju, už ne. Lituju jenom je. Neviděla jsem je od té doby, co jim Radek ukradl z peněženky peníze a sebral jim truhličku se šperky. Peníze jsem jim poslala zpátky, památeční šperky skončily u nějakého překupníka. Nedokázala jsem jim vysvětlit, co se děje. Nerozuměli by tomu. Žijí jednoduchý černobílý život. Takový, jaký bych chtěla žít jednou já. Kdybych žít chtěla. Ale už nechci. Lituju i Radka. Na miminko se strašně těšil. Byl by to určitě ten nejlepší táta.

„Když to bude kluk, budu s ním chodit na ryby, a když holka, tak si budeme hrát klidně i s bárbínama,“ plánoval a v dětském pokojíčku namaloval na zeď parádního krtka. Malovat uměl skvěle, ale už ho to moc nebavilo. Tedy hlavně ho nebavilo kreslit pořád dokola portréty lidí na Karlově mostě. Radši by ilustroval knížky, ale tím by se moc neuživil. Od turistů, kteří se toužili vidět na plátně a pověsit si doma svoji podobiznu, si přece jen na nějaké peníze přišel. A ještě víc vydělal na firemních večírcích, kde kreslil karikatury podnapilých podnikatelů a jejich manželek. Samozřejmě, že se cítil nedoceněný a frustrovaný. Byl to přece umělec s talentem. Ovšem bez ambicí a ostrých loktů. Jednu knížku ale ilustroval. Věnoval ji našemu miminku, které se nikdy nenarodilo. Pokud se to dá říct takhle. Protože porodit jsem ho musela, v pátém měsíci, ale už jsme věděli, že je mrtvé. Knížka měla být nejspíš jakási terapie. Ale nezabrala. Jeho bolest neotupil ani chlast. Ani to, že se vyspal s pražskou fifle-nou. Nedokázal bojovat. Chlapi jsou slabí. Radši svoje naděje narval do blikající bedny.

„A co já? Myslíš, že mně to není líto?“ brečela jsem a tvářila se jako boží umučení.

„Když vidím kočárek, chce se mi blejt,“ vzlykala jsem. Neuměl na to nic říct. Vždycky jenom mlčel a odcházel pryč. Nikdy v životě jsme se nepohádali. A já tak potřebovala křičet. Vylít si vztek. Jenže nebylo na koho. Nikdy mi k tomu nedal příležitost, vždycky zmizel. Neuměli jsme se opřít jeden o druhého. Táhnout společně břímě a věřit v lepší zítřky. Tak jsem začala spát se šéfem. Moje terapie byla jiná. Vyšukat si mozek z hlavy. Vytvořila jsem si vlastní svět. Bezstarostný. Plný sexu, vína a dobrých večeří v luxusních podnicích. Plný dobrodružství v utajených penzionech. Plný dárků, doteků a tajných telefonátů.

Idylka trvala do té doby, než šéfova manželka otěhotněla. Ten nahoře je někdy pěkněj sráč.

„Musím za námi udělat tlustou čáru,“ řekl mi šéf. Rozdělila nás pupeční šňůra. A já si všimla, že nám doma schází teplo. Teplo rodinného krbu i to, co nám odpojil ČEZ.

Projíždí druhý vlak. Ten třetí bude mým osudem. Pozoruju, jak se řítí a řve. Trhá mi to uši. V téhle stanici nestaví. Vedle mě sedí holka a čte si. Čte si román *Láska*. Z okýnka vagonu vlají vlasy. Jejich záře oslepila snad celé nádraží. Holka zvedla od knížky oči a pozoruje tu šťastnou, která visí půlkou těla z kupé a mává na svět. Čtenářka se usměje. Usměju se taky. Ještě jsou šťastný lidi na světě. Vytrhnu jí knížku z ruky a hodím ji pod vlak. Ať si chcípne. *Láska*. Ale já to ještě nebudu.

Kamila

„Hrášku, promiň, ale musím se hodit do pohody, jinak to nedám, ale neboj, opravdu to bude naposledy,“ ospravedlňuju se a se stříkačkou v ruce si dávám o něco míň než obvykle. Nejde to ale jinak. Potřebuju se uklidnit a přemýšlet. Klepou se mi ruce i nohy, žaludek mám jako na vodě. Na tyhle stavy jsem si už dávno zvykla a nevnímám je. Horší to je s hlavou. Nedokážu se vůbec soustředit. Přepínám mozek do všech možnejch obrátek. Snažím se zmobilizovat veškerý svoje síly.

„Uteč!“ bliká výstražně alarm v mozkovejch závitech, které mi ještě zbyly. Tohle už udělal několikrát, ale teď je to nejvážnější.

„Dostala jsi šanci žít jako normální člověk, zvládneš to, máš peníze!“ pokračuje dál. Ano, andělíček mě vyslyšel. Mám spoustu peněz. Nehloubám o tom, že té ženě budou chybět. Nejspíš jsem

ji připravila o rodinnou dovolenou nebo tak něco. Byl to prostě osud. Potřebovala jsem pomoci, zachránit své dítě. Zachránit sebe. Není čas na černý svědomí. To už je dávno utopený v mé temné duši. Teď musím pryč. A tak utíkám. Nevím kam, ale hlavně daleko. Aby mě nikdy nenašli. Moris, fet a fízlové.

Myslím, že běžím už hodinu. I když o čase nemám vůbec ponětí. V dětství jsem běžela závodně. Dlouhý tratě. Na zdi jsem měla pověšený zlatý medaile.

Vyhrávala jsem. Vyhraju i teď. Konečně se zastavím. Začíná mi bejt špatně. To ne, ještě ne, zase se modlím. Posadím se na zem a zabalím se do medvídkovský deky. Sedím na kraji lesa a pode mnou se rozprostírají paneláky. Neznám to tu. Nikdy jsem tu nebyla. Sleduju autobusy a děti, který jdou nejspíš ze školy. Najednou vnímám naprosto bystře. Musím toho využít. Snažím se všechno sesumírovat.

„Takže, hrášku, každopádně musíme vypadnout někam na malý město. Na hodně malý město. Možná i na vesnici, ale musí tam bejt doktor. Musíme vypadnout hned, než nás najde Moris. Nebo fízlové. Taky se musím umejt, děsně smrdím. A taky najíst, kvůli tobě, hrášku. Určitě máš hlad, že jo?“ Náhle mě přepadne panika. Jak dlouho jsem vlastně nejedla? Co když už hrášek nežije? Zabila jsem ho. Určitě umřel hlady. Nebo se usmažil. Perníkem. Mám hysterák. Řvu, vzlykám, buším pěsti do země, koušu deku, tluču si hlavou do kolen, kvílím. Hrůzou z toho, že bych zůstala sama. Že by mě opustilo to jediný, co mám. To jediný, kvůli čemu stojí za to žít. Vlastně ani nevím, jak je možný, že se ve mně usadila myšlenka dítě si nechat. Děti mě nikdy obzvlášť nezajímaly. Ne že by mi vadily. To ne. Ale vlastně ani žádný neznám. Když nějaký vidím, nevšímám si